

of althans de revolutie in andere landen vermeerderde de taken van de nieuwe staat nog met die van de verdediging naar buiten. De socialistische oase in de kapitalistische woestijn moest in staat gesteld worden om zich te verweren tegen aanvallen.

Deze theorie is volkomen logisch wanneer we de toenmalige Russische dingen in aanmerking nemen. Een oplossing voor de bestaande heden dan die, waar de bolsje partij voorstond, was er niet, spreekt ook vanzelf, dat de ont in Rusland steeds verder van d tionnaire doeleinden, die ook l gesteld had, afweek.

De nieuwe heersers

De nieuwe leidersgroep, dus de productie en het gehele econ en maatschappelijke leven b mocht dan van plan zijn om te g tijd haar macht aan de arbeider dragen, in de praktijk was dit e denkbeeld. Want het ligt voor dat de nieuwe heren een klas vormen, aangezien zij een bepa in het productieproces en in schappij innamen, die even veel van die van de arbeiders als van de generaal van die van d Ook elke generaal zegt, en w nen sommigen het ook, dat her lang van „zijn“ mannen boven a maar in de praktijk is hij h macht en al de voordelen daar terwijl de soldaat moet gehoor Blij zijn met zijn soldij, die miss honderdste van die van zijn „ren“ bedraagt.

Het is de positie, welke zij in schappij innemen, die het denker sociale groepen bepaalt. Zo moe vroegere revolutionnaire voorho heersende groep, tot nieuwe de komen. In de ontwikkeling, wel land heeft plaats gevonden, toe lijk aan, dat de nieuwe herer naar rijkdom en macht en alle kenmerken gingen vertonen van buitersklasse. Ging Trotsky in als gemachtigde der arbeiders pakje brood onder de arm in ee dig costuum onderhandelen m ngedoste Duitse en Oostenrij ters en generaals, thans laten sche maarschalken zich trots fo in blinkende uniformen, die di mogelijke ridderorden bezaaid z er in Berlijn en elders cantines cieren en „gewone“ soldaten.

En de taak, welke deze nie sende klasse verrichtte, was d leiden, het organiseren van de en van de gehele maatschappij heeft, zoals elke heersende klas taak, een noodzakelijke taak, om de bestaande maatschappij te leiden. Zij ontwierp de grote plannen, waardoor Rus land tot economische en daarmee tot politieke macht kon komen. Zij voerde de harde oorlog tegen Duitsland. Zij is, als elke heersende klasse, noodzakelijk, zo

lang de arbeiders er niet in slagen zelf de productie in handen te nemen. De Russische leiders versterken hun macht voortdurend. En nooit zullen zij die macht vrijwillig opgeven.

Onderlinge strijd.

De nieuwe machthebbers regeerden

het tsarisme verbond. Zij hebben geen belangrijke invloed gehad op de ontwikkeling van de Russische maatschappij. Hoogstens heeft het feit, dat de macht nu meer dan ooit in weinige handen werd geconcentreerd, de scherpere uitbuiting van het proletariaat versneld.

In een volgend artikel willen wij de

3/ de extra-bijlage geldt. Opzenden naar: B. Kamsink - Routhmankade 25 IV - Amsterdam, E.

het Comité op de Vesuvius hoopt in de volgende gedrukte krant met de eerste resultaten voor de dag te kunnen komen. Laten de lezers nu zorgen dat het de moeite waard is! Zonder jullie hulp is al ons pogen vruchteloos.

Zomerkamp - Spartacus - 1947.

De kameraden die de regeling van het zomerkamp op zich hebben genomen komen in zak en as bij de redactie klagen. Een het komt weten ze niet, maar de inschrijvingen lopen niet. Nu willen ze graag een pittig stukje in de kleine Spartacus. Er is nog ruimte, ze krijgen hun zin! Kijk eens vrienden, er zijn een paar dingen die zwaar wegen: het kamp kost geld en dat is schaars onder ons we zijn laat begonnen en dat was dom van ons de tijd is niet de algemene vakantieperiode.

Maar over deze dingen is al meer gepraat en wij geven met een bezwaard gemoed de critici gelijk. Maar nu het-geen waar het op aan komt: zijn dit voldoende redenen om weg te blijven? Als jullie willen en je moet willen, dan kunnen jullie de zaak toen nog wel regelen. Bekijk de zaak goed en dan zal je zien dat je kan beslissen: ik ga! Schrijf het dan direct aan leen v/d Jagt-Van Bunnin-straat 90 I - Amsterdam. Ook als je niet direct al het geld bij elkaar hebt. Jullie moeten ook een paar dingen goed begrijpen: buiten de geestelijke en morele en organisatorische voordelen die voor de bezoekers en voor de Spartacusbeweging aan zo'n kamp vastzitten en waarom de kameraden er aan zijn begonnen en waarop wij jullie niet genoeg kunnen wijzen, is er nog een andere kant aan de affaire. Ge hebt kunnen lezen dat wij dit keer gedeeltelijk met een andere vrij-socialistische organisatie samenwerken en dat wij van een particuliere firma tenten hebben gehuurd. Dat geeft belangrijke verplichtingen. Als wij pas op het laatste moment zien dat de zaak in orde komt, zitten wij al die tijd met onrustige gevoelens. We vinden het kinderachtig hierop te moeten wijzen, maar, verdomme, laat ons dan ook niet zo lang op jullie berichten wachten! Het wordt een goed kamp, vooral als jullie nu reeds asem geeft. Laat ons niet langer snakken; kom over de brug!

Naam:

Woonplaats:

Adres:

Doorhalen wat niet te pas komt.

26 JULI 1947

PRIJS 15 CENT

Int. Instituut
Soc. Geschiedenis
Amsterdam

7e Jaargang No. 30

SPARTACUS

WEEKBLAD VAN DE COMMUNISTENBOND „SPARTACUS“

Redacteur:
R. HULSMAN

Proletariërs aller landen, verenigt U!

Red. en Adm.:
postbus 7046 te Amsterdam-Zuid II.
Ab.p.kw. f1.95 bij vooruitbet. Uitg.
„De Vlam“, postgiro 168797 te A'dam

„PACIFICATIE“ IN INDONESIË.

Het Nederlandse leger marcheert op in Indonesië. Vliegtuigen nemen aan de actie deel. Er mag niet van oorlog worden gesproken, maar van politionele maatregelen. Orde en rust moet worden hersteld, er moet weer zekerheid komen om overal op Java (en elders in de Archipel) rustig te kunnen leven.

Orde: de orde van de maatschappij, die woftelt op de uitbuiting der arbeidskracht:

Rust: de rust van de onderworpen werker, die berust in een minimum levenspeil en genoeg neemt met een minimum aan bewegingsvrijheid.

Zekerheid: de zekerheid van de opbrengst der oude bezittingen en de nieuw te beleggen kapitalen; de zekerheid voor de knechten der uitbuiters om overal in Indonesië zich te kunnen bewegen zonder levensgevaar.

Het heeft lang geduurd vóór dat de Nederlandse gezeghebbers operlijk tot gewapend optreden over gingen. De weg van het onderhandelen, begeleid door plaatselijk geweld en intimidatie, kon niet leiden naar het doel. Het doel, dat Nederlandse en Indonesische regeerders zich hebben gesteld: onderwerping van geheel Indonesië aan de eisen, die de huidige wereldsituatie stelt. Het rijke gebied moet deel nemen aan het wereld-goederenverkeer, consumptiegoederen leveren en industriële goederen opnemen. Het moet een onderdeel worden van de kapitalistische wereld. Bij een ordening in die zin kan niet geduld worden dat de werkers iets in de melk hebben te brokkelen. En dat is o.a. nog het geval op Java. Al nemen we aan, dat het republikeinse leger een goed instrument is in de handen der Indonesische regeerders, dan blijven er nog de machtsposities en de gewapende formaties van de arbeiders en van de landbouwbevolking. Deze zijn de uitdrukking van de tegenstelling tussen de werkers en de Indonesische regering.

De werkers hebben na het harde Nederlandse bewind hun lessen in de oorlog, de bezettingstijd en daarna, sinds de nederlaag van Japan, goed geleerd. Zij hebben hun gewicht en hun macht begrepen en leren gebruiken. Zij hebben een

sociale revolutie doorgevoerd. Twee jaren na de nederlaag van het Japanse imperialisme moeten de overwinnaars de zekerheid hebben alle gebieden waar het op aan komt zo vast mogelijk in de hand te hebben.

Indonesië ligt in het machtsbereik van het machtige dollarimperialisme, dus moet het worden ingeschakeld in diens wereldomspannende politiek. Daaronder is ook begrepen het onderdrukken van de opstandigheid der uitgebuite bevolkingen. Indonesië is reeds genoemd een „haard van communisme“ en aan de Nederlandse regering is nu opgedragen deze haard te blussen.

De Indonesische regering heeft ruim de tijd gehad om dit zelf te doen, maar heeft klaarblijkelijk, midden in de haard gezeten, daartoe geen kans gezien.

Nu moet de Republiek capituleren, dat wil zeggen dat de gezagdragers, die niet overal hun gezag kunnen laten gelden, hun aspiraties op een zelfstandige staat waarin zij de scepter zwaaien, moeten opgeven.

Nederlandse troepen zullen nu orde op de zaken stellen en dan, later, aan de goedwillende Indonesische elementen een stuk van het bewind afstaan.

Om economische en om politieke redenen wil geen der politieke tegenstanders, de regering Beel, de regering Soekarno, van een oorlog spreken. De actie moet zo beperkt mogelijk blijven; dan bestaat de kans dat de gevolgen ook tot het minimum beperkt blijven. Zo wordt de kans behouden op een samenwerking van Nederlanders en Indonesiërs bij het in kapitalistische exploitatie brengen van het Indonesische eilandrijk.

Geen der partijen heeft belang bij een volslagen koloniale oorlog.

Nog is het niet zeker langs welke weg deze ontwikkeling zal gaan.

Nog bestaat de mogelijkheid, dat het bewind Soekarno of een andere, revolutionnaire, regering de algemene tegenstand tegen het Nederlandse optreden organiseert. Dan zijn de gevolgen niet te overzien en komt het einddoel in gevaar, dat de uitbuitende klasse zich heeft gesteld.

Houden de Indonesische leiders zich op de een of andere wijze afzijdig, dan bestaat de mogelijkheid dat het plaatselijke, niet gelijktijdige, min of meer primitieve verzet van de bevolking door de Nederlandse macht kan worden gebroken. Dan wordt de tot bewustzijn en zelfstandigheid gekomen bruine werker weer teruggeslagen in de toestand van koloniale onderdaan en de besten der revolutionairen uitgeroeid.

Het gaat er dus om of het Nederlandse geweld komt te staan tegenover een gesloten blok van nationalistisch karakter, of dat de politionele maatregelen voornamelijk zullen zijn gericht op het breken van de ruggegraat van de gehele beweging, dat is het neerslaan van de dragers van de sociale omwenteling.

De dingen zijn in de praktijk niet zo scherp te scheiden; waar gehakt wordt vallen spaanders. Deze ontwikkeling van zaken is voor de Indonesische bevolking een ramp en zal het ook worden voor de Nederlandse. Een kleine of een grote ramp, het is om het even. Ook dit conflict is een onderdeel van de uiteindelijke strijd om de wereldmacht, in welke donkere schaduw wij allen reeds leven.

Zo goed als het wereldkapitalisme slechts kan worden vervangen door een wereldomspannende activiteit der werkende bevolking, zo goed kan de Indonesische bevolking slechts geholpen worden door de arbeidersklasse van de gehele wereld.

Het wereldkapitalisme wordt niet in een slag en een stoot vervangen door een communistische ordening van het leven op aarde. Daar is strijd, een lange en harde strijd voor nodig. Jarenlange klasstrijd op grote schaal. In deze strijd moet in de hoofden het einddoel in grote trekken tot klaarheid komen. De arbeiders moeten eerst een beeld, een idee, een begrip hebben van de andere grondslagen der samenleving. In de hoofden moet een omwenteling plaats vinden. In de aanhoudende strijd, die grote groepen werkers zal omvatten, kan dan het beeld groeien van een nieuwe maatschappij en tegelijk daarmee en in wisselwerking met elkaar, komt het begrip van de midelen die naar het doel leiden.

In de geschiedenis der laatste jaren komt steeds meer het zelfstandig handelen van grote delen der arbeidende bevolking op de voorgrond.

Frankrijk in het Kruisvuur der Imperialistische machten.

Door de drie Europese grote mogendheden is Parijs opnieuw als verzamelaarsplaats voor een imperialistische samenkomst uitgekozen. Het onderwerp is deze keer het onderzoeken van het Marshall-plan.

Voorlopig versterken Amerika en Rusland hun pogingen om Frankrijk, door economische en politieke druk, met list en geweld, aan hun kant te brengen.

Sedert de mislukte Moskouse conferentie en door de Angelsaksers gedane beloften aan Frankrijk, heeft dit land zich duidelijk van Moskou afgekeerd. Het onmiddellijk gevolg was het zich terugtrekken uit de regering van de K. P. en het aannemen van een meer tegemoetkomende houding van de stalinistische burokratie tegenover de stakingen.

De grote staking bij de Renault fabrieken was de laatste, die door de K. P. openlijk bestreden werd. Zoals men zich herinneren zal, waren de arbeiders bij Renault, tegen de wil van de door stalinisten beheerste metaal-arbeidersbond, in staking gegaan. Het stakingscomité stond onder Trotskistische en ook onder Anarchistisch-syndicalistische invloed.

De spoorwegstaking was in Villeneuve-St. George begonnen, waar de plaatselijke C.N.T. (anarchistische vakbond) de drijvende factor was. Een stakingscomité werd opgericht, waarin C.N.T. en C.G.T. en Christelijke vakbonden gelijkelijk vertegenwoordigd waren. In verband met het gevaar, dat deze beweging zich zou uitbreiden, gelukte het de stalinistische vakbondsburokratie, door het proclameren van een algemene spoorwegstaking, de leiding opnieuw in handen te krijgen.

Hetzelfde geschiedde bij de jongste kolentaking. Ook hier heeft de stalinistische burokratie van het begin af de leiding gehad en deze niet meer verloren.

De staking bij de Parijse Citroënfabrieken leverde hetzelfde beeld op. Het stakingscomité werd hier niet gekozen, maar aangewezen.

Het motief van al deze bewegingen was loonsverbetering, bijv. met betrekking tot de levensmiddelen voorziening. Toch beweert de K.P. dat de oorzaak mede een eis tot terugkeer van de stalinistische ministers in de regering is. Daar gaat het er in de K.P. hoofdzakelijk om.

Al deze stakingen werden spontaan door bedrijfsbezetting vergezeld. En ook richtten zij zich — behalve die bij Citroën — direct tegen de staat, omdat niet alleen de Renaultfabrieken, maar ook de spoorwegen en de kolonmijnen gesocialiseerd zijn. Toch waagt natuurlijk de staat het nog niet het leger tegen deze „rebellanten“ te mobiliseren. Bij Citroën heeft de „privat-kapitalistische“ bedrijfsleiding tegen de plaatselijke vakbondsafgevaardigden, wegens „onwettige bedrijfsbezetting“ een gerechtelijke aanklacht ingediend.

Zoals we zagen, staat de stalinistische vakbondsleiding niet meer zo afwijzend tegenover de stakingen. Dat wil niet zeggen, dat zij nu openlijk tot staking oproepen, of iedere staking goedkeuren. Maar ze keuren ze ook niet af en noemen de stakende arbeiders niet langer „fascistisch-Trotskistische provocateurs“, zoals ze dat nog tijdens de Renaultstaking deden. Aan de ene kant ontwijken ze de druk van anderen, terwijl ze aan de andere kant de Moskouse buitenlandse politiek trachten te bevorderen.

Het Franse proletariaat, dat nog overwegend door de stalinisten beheerst wordt, is niet de enige troef van Moskou in Frankrijk. Van beide kanten worden door Amerika en Rusland actieve voorbereidingen getroffen voor een imperialistische burgeroorlog in Frankrijk, die zich in verband met het uitvechten van de tegenstellingen tussen het Amerikaanse en Russische imperialisme, naar het Spaanse en Griekse voorbeeld zal ontwikkelen.

Generaal De Gaulle houdt de ene oprijdende redevoering na de andere tegen het tegenwoordige regime, tegen Rusland en ten gunste van een militaire dictatuur in Frankrijk.

Een generaal, een admiraal en verscheidene neo-fascistische activisten werden in dit verband gevangen genomen. Waarom juist nu? Die zaak wordt door de K.P. behoorlijk uitgebuit en voor eigen nut gebruikt.

Aan hun afgevaardigden de taak de zaken naar hun beste kunnen zo goed mogelijk in de praktijk uit te voeren. Onder regelmatige controle en correctie van de werkers. Want daar ligt de macht, bij hen in de bedrijven, werkplaatsen en kantoren, op de treinen en schepen, in de havens.

Uitoefening van deze macht moet worden geleerd. Het dagelijks leven heeft als historische leerschool de harde praktijk van de klassenstrijd gegeven.

De gebeurtenissen in Indonesië zijn ook een stuk van de internationale klassen-

Ondertussen komen er berichten in de rechtse pers omtrent het bestaan van vijf „Internationale brigades“ in Frankrijk en zeven in Italië, die op de vlieg-route verzorgd worden door de landen, die door Rusland bezet zijn. Deze brigades, die door de samenwerking van de stalinistische partijen in Frankrijk, Italië, Spanje, Jugo-Slavië en Griekenland opgericht werden, zullen overal, waar de „democratie“ in gevaar komt, ingezet worden.

Zonder twijfel zullen door beide bewegingen nieuwe, imperialistisch-militaristische „Maquis“ gevormd worden.

Temidden van deze actieve oorlogsvoorbereidingen staat een volledig onmachtige, en innerlijk verscheurde regering die niet in staat is, een enkele, ook nog zo onbeduidende vraag op te lossen. De gebeurtenissen zijn haar al lang over het hoofd gegroeid en haar uren zijn geteld. Amerika en Rusland trachten met alle hun ten dienste staande middelen een regering te verkrijgen, die zich in alle opzichten schikt naar hun wensen.

Ondertussen gaan de prijzen der levensmiddelen gestadig omhoog, de politiek der prijsverlaging is officieel opgegeven. De tarieven van spoorwég en ondergrondse, die van melk, brood, tabak en van een reeks andere, voor het levensonderhoud belangrijke artikelen, stijgen opnieuw, hetgeen een gezamenlijke verhoging van de kosten van het levensonderhoud van ongeveer 20 pCt. uitmaakt.

Men kan wel vooruit zeggen, dat, afhankelijk van de imperialistische intriges en manoeuvres, de klassenstrijd zich aanzienlijk zal verscherpen.

Indien de K.P. opnieuw in de regering zou komen — hetgeen volgens onze mening op grond van de buitenlandse politiek onwaarschijnlijk is — dan zou het hun niet makkelijk gelukken hun tactiek inzake de stakingen weer te veranderen. De stakingen zullen voortgaan en de arbeiders zullen zich in steeds grotere mate tegen de stalinisten keren, zoals wij het reeds bij Renault gezien hebben.

Zou echter een nieuwe duidelijke anti-stalinistische burgerlijke regering tot stand komen — wat op grond van de buitenlandse politiek waarschijnlijker is — dan zullen de stalinisten hun politiek van arbeiders- en stakingsgezindheid voortzetten en trachten de massa bewegingen voor hun karretje te spannen. Het is te vrezen, dat het hun in Frankrijk nog lange tijd en in beduidende mate gelukken zal.

strijd. Nederland is op vele manieren met Indonesië verbonden.

In Nederland zijn voortdurend kleine en grotere schermutselingen aan de gang op het klassenfront. In Indonesië wordt nu met de wapenen gestreden. Op dit wapen in de klassenstrijd is de internationale bourgeoisie nagenoeg onbepikt meester. In de internationale klassenstrijd heeft de werkende bevolking andere, veel doeltreffender wapenen.

Het juiste gebruik wordt verkregen door ernstige doelbewuste oefening. De tijd hiertoe is aangebroken.

Geen halve waarheden.

Zestien landen, waaronder ook Nederland, hebben zich gehaast hun vertegenwoordigers naar Parijs te sturen om in aanmerking te komen voor een gedeelte van de dollarzeggen, die het plan Marshall aan Europa belooft. En er heerste al dadelijk een andere sfeer, dan op alle vorige conferenties der naties; alle betrokken landen waren het er reeds van tevoren over eens, dat het leiderschap van Amerika bij deze hulp-actie voor Europa moest worden aanvaard. Niet maandenlange discussies over procedure-kwesties, veto-recht of andere rechten, als waarborg, voor zelfstandigheid, maar na een paar openbare zittingen met demonstratief karakter, werden onmiddellijk commissies gevormd, die het materiaal bijeen moeten brengen, op grond waarvan het plan Marshall tot stand zal komen.

Eindelijk, eindelijk praktisch werk om de zo nodige Amerikaanse hulp te verkrijgen, bij de „wederopbouw“, die dreigde vast te lopen. Hulp, die dringend nodig is, zowel in Engeland als in alle andere landen van Europa, misschien het meest in Frankrijk.

Als een opluchting gaat het door de gehele openbare pers. Trouwens, de pers vervult haar taak naar behoren. Zij brengt de voorlichting, die bij het plan Marshall past, zonder welke deze nieuwe kapitaalsorganisatie, die uit dit plan moet groeien, niet mogelijk is. Alle persorganen, die met de bestaande maatschappelijke verhoudingen rechtstreeks of indirect verbonden zijn, roemen de edelmoedige daad van Amerika. Maar toch ook weer niet, zonder er op te wijzen, dat dit land het plan broodnodig heeft.

De U.S.A. moeten, als ze niet op korte termijn in de zwaarste crisis van hun geschiedenis willen geraken, op grote schaal industrie- en landbouwproducten exporteren, en de dollarhulp, die Europa wordt aangeboden, moet dat teweeg brengen. De Amerikaanse staatslieden komen er ook rond voor uit en de Europese pers grijpt de gelegenheid dankbaar aan om het plan aannemelijk te maken. Want wie gelooft nog aan edelmoedigheid in deze kapitalistische wereld en voornamelijk als het om miljarden gaat?

Toch is het maar de halve waarheid, die de pers over het plan Marshall brengt, en een halve waarheid, uitgesproken om daarmee de andere helft, die het licht moet schuwen te bedekken, is een leugen.

Als de Amerikaanse industrie haar productie voor een groot gedeelte naar het buitenland moet spuien, geschiedt dit niet om goederen zo maar te verkopen. Europa kan ze niet met goud betalen, trouwens de Amerikaanse kapitalisten stellen er niet veel prijs meer op, hun ontzaglijke goudvoorraad nog te vergroten. De miljarden crediten, die het plan Marshall

in uitzicht stelt, brengen juist tot uitdrukking, dat de Europese landen niet met goud en ook voorlopig niet met goederen behoeven terug te betalen. Op Europese goederen is men in Amerika evenmin gesteld als op goud, want dat zou hun een moordende concurrentie in eigen huis brengen. Er is geen andere weg, dan dat de ontzaglijke sommen, als kapitaal in het Europese bedrijfsleven worden geïnvesteerd. En niemand behoeft daarover enige twijfel te hebben. Het zal Amerikaans kapitaal zijn en blijven met zeggenschap van de Amerikaanse kapitalisten over deze bedrijven.

Wil men een voorbeeld, hoe dat ingekleed wordt? We herinneren ons, dat voor enige tijd, met medewerking van de regering de Nederlandse vliegtuig-industrie in één maatschappij zou worden verenigd. Deze maatschappij zou met de Amerikaanse vliegtuigmaatschappij Beech-Aircraft Co. een zodanige verbinding aangaan, dat ze als een geheel werkt. Hier is reeds de weg geëffend, waarlangs de Amerikaanse crediten kunnen worden geïnvesteerd. Zo'n maatschappij krijgt in ruime mate beschikking over dollars, ze worden als nieuw kapitaal belegd, en zijn als Amerikaans kapitaalbezit naar twee zijden verzekerd. De Nederlandse regering is er garant voor en de Beech Aircraft Co. heeft toezicht op het gebruik er van.

Het voorbeeld laat zien, hoe de grote kapitaalsmaatschappijen hun machtsgebieden uitbreiden en hecht organiseren. Dat was reeds voor de oorlog bekend. Nieuw is, dat dit gebeurt onder toezicht en met behulp van de regeringen, van de Amerikaanse zowel als van de regeringen, die bereid zijn zich bij het plan Marshall aan te sluiten.

Hierover zwijgt de pers en zeker over de gevolgen. Want wie kan ontkennen, dat daardoor de binnenlandse politiek nu het uitgesproken karakter krijgt, om de ontwikkeling van zulke „levenskrachtige bedrijven“ te bevorderen, terwijl het overige bedrijfsleven de taak is toebedeeld, het materiaal voor deze „opbouw“ te leveren? Met versleten machines, verouderde productie-methoden blijven deze bedrijven meer en meer achter en houden zich alleen staande, zolang ze nog de uitbuiting van de arbeiders kunnen opschroeven. Het beeld van het georganiseerde kapitalisme (door het plan Marshall begint het vorm te krijgen) laat ons „levenskrachtige bedrijven“ zien, zoals in het voorbeeld genoemd, of b.v. de Unilever, die als eilanden uit het moeras omhoog steken, terwijl de overige productie naaf afsterft.

Wie kan verwachten, dat onze officiële voorlichters dit beeld als juist erkennen? Ze zouden moeten toegeven, dat de zozeer geroemde kapitalistische ordening bankroet en ten dode is opgeschreven.

De halve waarheid, die de pers over het plan Marshall brengt is niet alleen een leugen, maar een misdaad, waardoor miljoenen mensen, als slachtoffers zullen vallen en honderden miljoenen in de diepste ellende zullen worden gestoten.

Het plan Marshall maakt alle deelnemende landen tot lid van een grote internationale vennootschap met de directie in de U.S.A. 't is een geweldige stap in de ontwikkeling van het kapitaalbezit, niet te vergelijken met de trusts, kartels of zelfs kapitaal-monopolies van de voorbije periode, want het gehele economische leven van de aangesloten landen, vertegenwoordigd door hun regeringen, is erin betrokken. Daardoor is het niet meer alleen een economische kapitaalsorganisatie ter exploitatie van fabrieken en andere bedrijven, maar een politieke wereldorganisatie, die niet rusten zal, voordat zij de gehele wereld, vrijwillig of met geweld in zich heeft opgenomen. Het is de organisatorische vorm, waarin zich de wereldmacht van het Amerikaanse kapitaal gaat verwerkelijken.

Rusland en de landen ten Oosten van het stalen gordijn, die onder Russische „bescherming“ staan, weigeren zich aan deze wereldorganisatie ondergeschikt te maken.

De Russische machtshebbers weten, dat de deur, die het plan Marshall ook voor hen openzet, geen ander doel heeft, dan ook Rusland tot een deel van deze wereldorganisatie te maken. Maar ze weten ook, en Truman en andere woordvoerders van het Amerikaanse kapitaal hebben daarover geen twijfel laten bestaan, dat de gehele structuur van de Russische staat en van de landen, die zich naar Rusland schikken, als gevolg er van omvergegooid zou worden. Voor de daar heersende bureaucratie betekent het, dat zij plaats moet maken voor de agenten van het wereldkapitaal, of zelf deze functie aanvaarden.

Het gaat er hierbij niet alleen om, dat van de machthebbers in Rusland gevraagd wordt vrijwillig afstand te doen van eigen macht. Alles wat in een kleine dertig jaar in revolutionaire groei is ontstaan, diep doorgedrongen in brede lagen van de bevolking, onder het devies „inhalen en voorbijstreven“ ingehamerd in de hoofden, zou moeten worden prijsgegeven. En dat kan niet. Men is er in Rusland van overtuigd — en niet alleen in Rusland — dat de wereld rijp is, het Russische voorbeeld te volgen. Het is zelfs nog sterker, deze overtuiging is versterkt tot een rotsvast geloof, dat het de roeping is van Rusland om met behulp van de met Rusland verbonden communistische partijen de wereld van de kapitaalsheerschappij te bevrijden.

Rusland zou voor het opgeven van zijn zelfstandigheid een vastgesteld aandeel van de opbrengst der gezamenlijke uitbuitersorganisatie der wereld kunnen ontvangen. Maar overtuiging en geloof zijn geen waren, die men kan ruilen, het plan Marshall vraagt dan ook als voorwaarde, dat ze overboord worden gegooid. En dat kan zelfs een Stalin niet, al be-

Daaruit is mede ontstaan het beeld van een maatschappij, waarin de werkers de richtlijnen bepalen waarlangs het maatschappelijk leven zal verlopen. De werkers zullen dan op de plaatsen waar zij hun maatschappelijke taak van productie en distributie uitoefenen, ook die andere taak, de belangrijkste, de fundamentele, gaan uitoefenen. Met elkaar beslissen hoe het maatschappelijk leven zal zijn ingericht. Op elk terrein en in elke aan gelegenheid zal aan de werkers de taak zijn te beslissen wat er moet gebeuren.

De strijd in China.

Uit de voorgaande artikelen kan het duidelijk zijn, dat de tegenwoordige strijd in China niet is het conflict tussen „burgerlijke democratie” en „fascisme”, zoals men het in verschillende kringen blijkbaar wil voorstellen. Van „burgerlijke democratie” kan in China geen sprake zijn, omdat de noodzakelijke voorwaarde daartoe, een georganiseerd kapitalistisch uitbuitingssysteem, ontbreekt. De Chinese communisten vechten niet in de eerste plaats tegen de modern-kapitalistische uitbuiting, maar tegen de primitieve uitbuiting van de oud-Chinese maatschappij.

Hiermee is de negatieve kant van de communistische beweging voldoende gekarakteriseerd. Veel moeilijker, misschien onmogelijk, is het de positieve kant aan te duiden. De moeilijkheid ligt niet in het gebrek aan doelstelling binnen de communistische beweging zelf, maar in het feit, dat we nog niet kunnen weten onder welke omstandigheden deze zich verder zal ontwikkelen.

Op het ogenblik is in China een soort evenwichtsovername bereikt. „Nationalisten” en „communisten” hebben beide een bepaald deel van China bezet en leveren voortdurend slag, met wisselend succes, maar zonder dat er veel kans is dat een der beide partijen volledig kan worden uitgeschakeld. Het doel, dat de „nationalisten” met hun oorlogvoering nastreven,

schikt hij over nog zoveel persoonlijke macht, want de macht van de bureaucratie, ook de macht van Stalin, berust juist op deze overtuiging en dat geloof.

Dit is de volle waarheid. Het plan Marshall richt onder het masker van hulp aan Europa het oorlogsfront op. De pers laat alleen het masker zien, de verschrikkelijke waarheid, die er achter schuil gaat, helpt zij bedekken. Ze speelt het huichelachtige spel der diplomaten, die het aan de onhandelbaarheid der Russen wijten dat de oorlog steeds dichterbij komt. En de pers der met Rusland verbonden communistische partijen? Zij staat aan de kant van Rusland en voedt voorlopig nog de opportunistische gedachte, dat de burgerlijk-democratische ordening ruimte biedt voor de macht der Westerse Kapitaalbezitters en voor de macht der Russische staatsbureaucratie. De volle waarheid, dat alle krachten er aan werken om de strijd om de wereldmacht uit te vechten, brengt geen van allen. Nog minder kan men ervan verwachten, dat ze zich opwerken tot het inzicht, dat de wereld rijp is voor het opheffen van elke heerschappij van mensen over mensen. Dat de strijd, om de macht, waarin miljoenen mensen en onze gehele cultuur vernietigd wordt, alleen dan tot een einde kan komen, als de producenten zelf, de arbeiders, de zeggingschap over de bedrijven hebben.

is duidelijk. Voor hen is het grootste gevaar niet het communistische leger, dat ze gemakkelijk binnen bepaalde grenzen in bedwang kunnen houden, maar de communistische organisatie, die ongrijpbaar is en hen ook achter hun frontlijn bedreigt en die datgene in gevaar brengt waar het hen in de eerste plaats om te doen is: de agrarische uitbuiting. Vandaar, dat de „nationalisten” er naar streven de centra van de communistische organisatie, zoals Yenan te vernietigen en de communisten te brengen in een toestand waarin ze oorlog kunnen voeren, maar niets anders. Het „communistische gevaar” kan dan altijd nog dienen als een noodwimpel naar buiten, met het doel de verdere bescherming van Amerika te krijgen, maar het werkelijke gevaar voor de uitbuiting is dan afgewend.

Voor de ontwikkeling van de communistische beweging in China zit hier ook het grootste gevaar. Hier ligt de mogelijkheid, dat de Chinese Communistische Partij zich ontwikkelt tot een niets dan militair-bolsjewistische organisatie en alle werkelijk contact met de Chinese massa's verliest.

We hebben in een van de vorige artikelen reeds het een en ander over de communistische organisatie verteld. Om deze goed te begrijpen, moeten we ons bewust zijn, dat het hier gaat om de organisatie van onontwikkelde, grotendeels analphabete massa's, die echter in de organisatie van het dorpsleven nog een belangrijke mate van gemeenschap bezit, ondanks het overal heersende privaatzit aan productiemiddelen.

Op het moment, dat dit artikel wordt geschreven, weten wij niet meer dan de minister-president Beel zo juist, Zondagavond, voor de radio heeft gezegd. Maar wat hij heeft verteld, is voldoende.

Het heeft weinig zin, op dit moment, de gehele geschiedenis na te gaan, die verbonden is aan „Lingdjadji”. Wij willen alleen, juist ook omdat dit de Nederlandse oorlogvoering moet „rechtvaardigen” op één punt wijzen.

Beel liet in zijn radio-rede uitkomen, dat de vertegenwoordigers der Republiek in volle vrijheid het verdrag hebben geparafeerd en ondertekend. Dit nu is in strijd met de waarheid. Tsjiang Kai-sjeng en Sjarifoeddin hebben niet toegevaardigd. Zij zijn door de Nederlanders weliswaar niet zo gedwongen als Schuschnig toentertijd te Berchtesgaden, maar zeer uitdrukkelijk lieten de Republiek vooroordelen merken, dat ze 100 pct. Merdeka wilden.

In de strijd om de ondertekening van Lingdjadji was het de politiek der Ne-

In het „nationalistische” China is ieder dorp onderworpen aan de districts- en provinciale autoriteiten, met het voornaamste doel de particuliere uitbuiting te beschermen. In het „communistische” China is deze vorm van uitbuiting opgeheven en als gevolg kan het dorp een belangrijke mate van autonomie hebben. Want veel samenhang in de productie is er niet en er is dan ook niets dat gelijkt op een „Centrale Economische Raad”, zoals die bijv. in de Russische revolutie ontstond. De meest revolutionaire werking, die door de Communistische Partij wordt gestimuleerd, is ongetwijfeld die, die in het dorp plaats vindt. Dorpsraden worden gevormd, waarin weliswaar de communisten een grote invloed hebben, maar waarin ze niet meer dan een derde van het aantal zetels mogen bezetten. De verkiezing dezer raden wordt niet van boven af geregeld door de partij, zoals dat in Rusland gebeurt, maar gebeurt op werkelijk democratische wijze in het dorp zelf. Op deze wijze is de regeling der dorpszaken niet langer in handen van de „dorpsoudste” (in werkelijkheid een regeringsambtenaar), maar in handen van de boeren zelf. Want hoewel we geen cijfers hebben over de grootte van deze raden, is het wel zeker, dat in het kleine Chinese dorp, met zijn intens dorpsleven een raad, bestaande uit misschien twintig afgevaardigden, een werkelijke dorpsvertegenwoordiging is.

De functies van deze raden zijn beperkt tot dorpsaangelegenheden. Maar deze zijn reeds belangrijk genoeg. Hier leren de boeren voor het eerst hun eigen aangelegenheden regelen. Belangrijke hervormingen vinden plaats op sociaal terrein: bestrijding van het analphabetisme, bevrijding der vrouw uit de patriarchale overheersing. Alles tezamen, herinnert de organisatie van het „communistische” China zeer sterk aan die van het

anarcho-syndicalistische Spanje. Hij heeft hetzelfde federatieve karakter, dezelfde nadruk op culturele en sociale verbetering. De oorzaak is in beide gevallen dezelfde: de strijd tegen primitieve uitbuitingsvormen, terwijl — op het land — zelfs de eerste kiemen van een centraal-georganiseerde kapitalistische uitbuiting ontbreken. Ook hier weer het enorme verschil met Rusland, waar de organisatie der revolutie zetelde in de steden, en het land van daaruit werd onderworpen (denk aan de Machno-beweging). Het „communistische” China is een land zonder steden en hier is niets anders mogelijk dan een federatieve organisatie.

De boeren zijn bevrijd van het grootste deel van hun schatplichtigheid. Tijdens de Japans-Chinese oorlog bestond de enige verplichting in het betalen van belastingen voor een tweeledig doel: 1e. De schadeloosstellingen, die door de staat aan de oude landeigenaars waren beloofd. (Deze maatregel was voorwaarde voor de wapenstilstand met Tsjiang Kai Tsjek; het is ons niet bekend, of deze schadeloosstellingen ook thans nog worden uitgekeerd) en 2e. voor de behoeften van het leger. Daar woeker en corruptie echter volkomen waren uitgeschakeld, waren de verplichtingen der boeren vele malen lager dan vroeger. Bovendien werd de inning der belastingen nu door de boeren zelf geregeld, zodat de schreeuwend onrechtvaardigheden van de vroegere inningen (waarbij de grootste lasten drukten op de armste boeren) niet meer bestonden.

Van grote betekenis is, dat geen heffingen werden gedaan voor het onderhoud van staats-ambtenaren. Alle functionarissen met inbegrip van de „hoogste leiders” van de communistische partij bouwden hun eigen stuk land en voorzagen in hun onderhoud geheel en al uit eigen arbeidskracht.

De oorlog Indonesië.

dat de periode der ultimata voorbij was — niet toestemde, maar daarentegen volledige inwilliging verlangde, is in feite de strijd geweest om de uiteindelijke machtsuitoefening in de Indonesische Republiek zelf.

Wie deze uiteindelijke machtsuitoefening zal verkrijgen is nog een open vraag. Daarvoor zal worden gevochten, door middel van een oorlog, al wordt het bedriegelijk een politieke actie genoemd. Nog te vers liggen ons de koloniale oorlogen in het geheugen, om niet te weten, dat deze „politieke actie” nog meer mensen en goederen zal verslinden, dan welke reeds van vroegere „zuiveringsacties” ook.

Was vroeger de strijd, een gevecht tussen Nederlanders en meer of minder geïsoleerde volksstammen, thans zal een volksoorlog en een partisaan strijd wor-

den gevoerd, in intensiteit en duur, waarbij die der Russische partisaan en Franse Marquis verbleken zal. In deze strijd, die tussen een slecht en een uitstekend bewapend leger zal worden gevoerd, zal het eeuwenlang vertrapte, maar desniettemin moedige volk van Indonesië hulp nodig hebben. Hulp, in de eerste plaats van alle volkeren uit Azië, omdat deze door hun acties, het gewelds-apparaat van de imperialistische machten, die de Nederlandse heersers ondersteunen, kunnen vernietigen.

Maar in hetgeen men daar niet zou kunnen, moeten wij, arbeiders van Nederland, het voorbeeld geven. Toont door Uw acties, dat gij het merde zijt voor vreemde belangen te vechten.

Organiseert Uw acties in de bedrijven. Ondersteunt de onwil der Nederlandse soldaten, om te bloeden voor de imperialistische heersers.

Wanneer het conflict tussen Amerika en Rusland uit zijn tegenwoordige latente fase in een meer actieve fase zou komen, wordt China de speelbal van de internationale machtsverhoudingen. Onder dergelijke omstandigheden kan natuurlijk van een revolutionaire ontwikkeling geen sprake zijn. De Chinees-communistische beweging wordt dan of vernietigd, of onderworpen aan de Russische staatsbelangen.

Een andere mogelijkheid is echter, dat de toestand in China zelf zich zodanig toespitst, dat revolutionaire bewegingen

zich over het gehele land gaan ontwikkelen. We hoeven alleen maar de krantenberichten te volgen, om te zien hoe het gist in de grote steden van het „nationalistische” China. Zou dat het geval zijn, dan komen geheel nieuwe wegen open te liggen.

Het is niet onwaarschijnlijk, dat de Chinees-communistische partij in een dergelijk geval zou terugkeren tot de bolsjewistische lijn, die hij jaren geleden verlaten heeft. Maar dit is voor ons niet het meest belangrijke. Belangrijker is, dat in de periode die achter ons ligt en ook nog op het huidige ogenblik, miljoenen massa's in China een ontwikkeling doormaken, die hen rijpen in revolutionaire zin. De boeren, die de dorpsdemocratie hebben geproefd, zullen deze niet zonder tegenstand verruilen voor een bolsjewistische onderdrukking. In en buiten re rijen der officiële communisten zullen tal van elementen zijn, die zich tegen de ontwikkeling van een staatsdictatuur zullen verzetten en die zullen strijden voor de beheersing van de productie door de producenten zelf.

Wij kunnen niet verwachten, dat een dergelijke strijd in China, wanneer hij zicht zou ontwikkelen, zou leiden tot de vestiging van een werkelijk communisme. We weten veel te goed, dat communisme in één land een valse leuze is en dat geldt in de eerste plaats voor een achterlijk land als China.

Maar wel weten we, dat wanneer een revolutionaire ontwikkeling ook in andere landen plaats vindt in China de krachten, die de strijd voor het communisme kunnen steunen, zijn ontwaakt. Zij zijn ontwaakt in de miljoenen boeren, die niet alleen hebben leren lezen en schrijven, maar die hebben geleerd, dat ze zich niet behoeven te onderwerpen aan vreemde uitbuiting en onderdrukking. Zij zijn ontwaakt in miljoenen koelies in de steden, die nu genoeg bij deze ervaringen zijn betrokken om de lessen gretig in zich op te zuigen.

China is niet langer een exotisch land aan de andere kant van de wereld. Het is een brandpunt van moderne strijd, van strijd tussen imperialistische machten, maar ook een strijd tegen de uitbuiting. Het zal van de ontwikkeling in de overige wereld afhangen of China zich uiteindelijk zal ontwikkelen tot een steunpunt van de reactionaire, uitbuitende machten dan wel tot een actieve ondersteuning van de revolutionaire krachten in de wereld.

Van de Administratie.

Denkt U aan het abonnementsgeld voor het 3e kwartaal? Per Giro No. 168797 Uitgeverij „De Vlam” Postbus 7046, Amsterdam of per postwissel.

U bespaart Uzelf de inningskosten en helpt onze administratie.

De ordening van het Bedrijfsleven.

Toen we in het vorige nummer van „Spartacus“ (no. 28) over het verschil tussen het bezitsrecht der fabrieken (en andere productiemiddelen) en het beschikkingsrecht er over schreven, deden we dat met een bepaald doel. Want om de betekenis van de tegenwoordige ordening van het bedrijfsleven te begrijpen, is het nodig, die twee dingen goed uit elkaar te houden. Wat we tegenwoordig te zien krijgen, is, dat de staat zich het beschikkingsrecht over de productiemiddelen verzekert, hoewel hij er volstrekt niet de bezitter van is.

Om het groeien van een dergelijke staatsinmenging duidelijk te zien, moeten we iets in het verleden teruggrijpen, n.l. naar de groei van de vroegere Duitse plan-economie. Toen in 1929 de grote wereldcrisis uitbrak, had in het bijzonder Duitsland daar onder te lijden. De Duitse industrie was vooral op de export ingesteld. Maar alle landen trokken zware tolmuren rondom hun grenzen op, om de „nationale“ industrieën te beschermen, zodat de Duitse export lam kwam te liggen, waarbij natuurlijk een massale werkloosheid ontstond. Door de verlamming van de Duitse uitvoer, kwam er een groot tekort aan buitenlandse betaalmiddelen (deviezen), waardoor de grondstoffenvoorziening voor de fabrieken in gevaar kwam. In het belang van de Duitse „nationale industrie“ werd daarom in 1931 de z.g.n. „deviezen-verordening“ van de Rijkskanselier Brüning afgekondigd.

Ieder, die buitenlandse betaalmiddelen had, moest deze aan de centrale regering

te Berlijn afgeven en deze regelde daarmee dan de invoer. Ze bepaalde welke en hoeveel goederen ingevoerd konden worden en welke bedrijven ze ter bewerking zouden ontvangen. Het spreekt vanzelf, dat daartoe tevens een controle op de buitenlandse wissels noodzakelijk was, dat is dus een controle op de uitvoer.

In feite had het liberale kapitalisme hiermee in één slag afgedaan. Wel niet uit beginsel, maar uit nood. Het was de krachtigste centralisatie van het bedrijfsleven, die de wereld ooit had gezien. (Behalve in Rusland.) Het bezit bleef zoals het was, maar het beheer er over ging voor een goed deel uit de handen der bedrijfsdirecties op de staat over. Feitelijk kwam er één gemeenschappelijke leiding voor het hele bedrijfsleven.

Het recht van beheer in handen van de staat, in naam van het „algemeen belang“. Wat was hier dat „algemeen belang“? Iedereen weet, dat in de Duitse industrie enorme kapitalen belegd waren. Het verloren gaan van deze bedrijven in een crisis betekende niet alleen het verlies van miljoenen aan kapitaal voor de bezittende klasse, maar het was tegelijk een verdere ontwrichting van heel Duitsland, een vergroting van de algemene chaos. Het uiteenvallen van de Duitse chemische, metaal, kolen, machine-industrie zou een „nationale katastrofe“ zijn. Zo verscheen het in standhouden van deze complexen niet alleen als het redden van enige groot-kapitalisten, maar als „nationaal belang“. De centralisatie van het beheer over het Duitse bedrijfsleven

in handen van de staat betekende daarom in de eerste plaats: centralisatie ten bate van de grote kapitalen. In werkelijkheid bepaalden de belangen van de grote industrieën wat „de staat“ moest doen en laten. Het hele bedrijfsleven moest naar de belangen van deze grote industrieën gericht worden. Wat praktisch neerkomt op de belangen van de aandeelhouders van deze industrieën.

Overziet men het als geheel, dan verschijnt deze centralisatie van het recht van beheer in handen van de staat als een fase in de onderlinge strijd om het beheer der kapitalen. In ons vorig artikel hebben we gezien, dat vóór die tijd de afzonderlijke kartels en de banken onderling vochten, om het recht van beheer over elkaars kapitalen te krijgen. En daar valt nu in 1931 het recht van beheer over alle in Duitsland belegde kapitalen praktisch aan de grote industrieën toe, door middel van de controle op en de regeling van de in- en uitvoer! Hierin lagen in 1931 enorme nieuwe mogelijkheden voor het Duitse groot-kapitaal besloten en het gold nu slechts, dit centrale beheer een praktische vorm te geven.

Het zoeken van deze praktische vorm voltrok zich in het volgende jaar, in 1932. Waar het recht van beheer over het bedrijfsleven in weinige handen wordt gelegd, daar moet onvermijdelijk een centralisatie van de politieke macht in weinige handen volgen. Zo zien we dan, hoe het parlement, waarin de verschillende sociale groepen van de bevolking hun belangen behartigden, geleidelijk aan betekenis verliest en wordt afgebroken. In de loop van 1932 ontstonden zo de gemiddelde dictaturen van Von Papen en Schleicher, hoewel het parlement naar de

interlijke vorm nog steeds aanwezig was. Toen dan ook in 1933 Hitler aan de macht kwam, was het wezenlijke op dit gebied reeds gebeurd. De tijd was nu rijp, om alle resten van het z.g.n. „democratische tijdperk“ op te ruimen, en het centrale beheer over de kapitalen, het „nationale socialisme“, praktisch aan te wenden.

In de internationale goederenruil bleek nu al heel gauw, welke groot-scheepste mogelijkheden de samenvatting van het Duitse bedrijfsleven bood. Ondanks de internationale handelsbelemmeringen en ondanks het ontbreken van goud konden nu belangrijke handelstransacties tot stand komen. Als in het liberale tijdperk en Duitse graanimporteur een partij raan uit Roemenië wilde betrekken, kon hij dat alleen door middel van buitenlandse wissels betalen. Had hij die niet, dan kon van een koop niets komen. Maar bij de nieuwe verhoudingen, nu de graanimporteur dezelfde geworden was als de exporteur van machines en andere producten (de staat), nu waren wissels in goud overbodig en kon met machine's of andere producten betaald worden. Afzonderlijke firma's kunnen tot dergelijke transacties heel moeilijk overgaan.

En zo bleek de „totalitaire economie“ ook een krachtig wapen op de buitenlandse markt, dat zelfs de grootste monopolies van het liberale kapitalisme er niet tegen op konden. Dit klemt te meer, daar de prijzen in de totalitaire economie niet meer van beslissend belang waren. Evenveel te hoge kosten konden op de hele Duitse bevolking afgewenteld worden. Maar het produceren en handelen kon voortgaan, waar dit bij de liberale verhoudingen volkomen onmogelijk was. Langs deze weg van goederenruil kon

Duitsland zo goed als de hele handel met de Balkan aan zich trekken en drong het Frankrijk en Engeland grondig uit de markt. Op dezelfde wijze werden handelsbetrekkingen met Zuid-Afrika en Zuid-Amerika aangeknoopt. Zo werd Duitsland tot een onoverwinnelijke concurrent op de wereldmarkt.

De directe goederenruil bleek echter van veel ingrijpender betekenis, dan alleen het tot stand brengen van nieuwe handelsrelaties. Alle landen, die op deze wijze met Duitsland in aanraking kwamen, waren wel verplicht, hun nationale economie op dezelfde wijze te organiseren. Als de Nederlandse regering met de Duitse een contract afsloot tot het leveren van kunstmest in ruil voor een partij boter en kaas, dan veronderstelt dit, dat de Nederlandse regering zich ook het beschikkingsrecht over de agrarische producten gaat verzekeren. Langs deze weg breidde de „totalitaire economie“ zich als een olievlek over de aarde uit, tot groot ongerief van de „liberale kapitalisten“ van de Westerse landen, die de toch al schaarse afzetgebieden zagen ineen schrompelen.

Ondertussen was Duitsland ook militair sterk genoeg geworden, om de strijd met de wapenen tegen de andere machten op te nemen. Eerst ruimde het de Frans-Engelse vazalstaten Oostenrijk en Tsjecho-Slowakije op, zodat de tolmuren vielen en het bedrijfsleven bij de Duitse kolos kon worden ingeschakeld. De centralisatie van het beschikkingsrecht over de productiemiddelen breidde zich ook over deze gebieden uit. Nu werd de oorlog acuut. En we weten, dat op het ogenblik in het bijzonder Amerika en Rusland strijden om het recht van beheer over de productiemiddelen van Midden-Europa.

merking nemen bijv. de onrustbarende toename van improductief administratief en bureaucratisch personeel, nodeloos en omslachtig transport, dat is het duidelijk dat bij een beheer, dat in overeenstemming zou zijn met de organisatorische en technische mogelijkheden, de mensheid binnen zeer korten tijd in overvloed zou verkeren. Voor de klasse, die altijd het gelag moet betalen en gedupeerd wordt door de „geleide“ verspilling en vernietiging, komt het er op aan, dat zij afweet van de oorzaken van haar ellende onder dit stelsel. De oorzaak of de grondslag vormt de verkoop van de arbeidskracht. Deze verdwijnt, wanneer de arbeiders zelf de bedrijven in bezit hebben.

Het „Vrije Volk“ en de grote socialistische partijen zien het verzet der arbeidersklasse als een louter negatieve handeling. Doch zelfs dan betekent het, het behouden der mensheid voor ruïnering der arbeidskracht, het belemmeren der oorlogspolitiek en van vergroting der legers. Wij weten echter, dat dit verzet zijn positieve zijde heeft, die zich bij tal van acties duidelijk toont. Deze positieve kant komt naar voren in het inbezitten nemen der bedrijven, het zelf uitoefenen der controle om zo te komen tot de associatie van vrije en gelijke producenten.

Gij zult niet generaliseren.

Wanneer we met iemand in gesprek komen en er blijkt verschil van meening te bestaan — hetgeen nog al eens gebeurt — dan is dit vaak te herleiden tot een verschillend uitgangspunt, zodat men eigenlijk over dat fundamentele verschil diende te spreken, om niet nutteloos en eindeloos langs elkaar heen te praten. Veel gezwaam zou vermeden worden, als men maar meteen op de kern van de zaak inging. Meestal geeft men er evenwel de voorkeur aan, om op eigen meningen gezellig voort te borduren, zonder zich af te vragen of het stramien wel deugt. Een van de fouten bij een werkelijke, dus zeldzame gedachtenwisseling — het is veel lastiger te luisteren dan te spreken — is onze neiging tot generaliseren, de onjuistheid om iets als algemene regel te doen gelden, op grond van een bijzonder geval. De zucht tot veralgemenen.

Dit euvel heeft zijn betekenis bij alle huidige discussies. Omdat een deel der Duitsers, die de andere onder gruwelijke terreur hield, allerlei misdaden beginnen, is het nu zo makkelijk om te zeggen: De Moffen zijn schurken. Klaar ben je en het sukses is verzekerd en men kan zelf doen, wat eerst in hen zo werd afgekeurd. Omdat men een Joodse baas had, die evenals menige niet-Jood een uitzuiger was, zijn alle Joden in eens ellendingen en men denkt niet meer aan wat b.v. op het terrein der zwarte handel door rasvijvere Nederlanders aan zwendel is gepleet. Zowel Duitsers als Joden trappen naar beneden en likken naar boven en men geeft niet de kost aan wie het nog meer doen.

Wilt gij een serie van dergelijke generalisaties? Daar gaan we dan. De Engelsman is flegmatiek en huichelachtig, de Schot is krenterig en de Hollander is vrijheidslievend en een sjacheraar, de Belg is smerig en uithuizig, de Fransman lichtzinnig, de Spanjaard wrede, de Italiaan karakterloos, de Fin sportief, de Rus een lompe analfabeet, de Pool sluw, de Pruis militairistisch, de Beier gemoeidelijk, de Hongaar een zigeuner, de Griek leugenachtig, de Oostenrijker luchthartig, de Amerikaan een gangster, in ieder geval kultuurloos, de Mexicaan pronkachtig, de Braziliaan een vechtersbaas, de Kaffer is natuurlijk stom en de Javanen lui, een Chinees apathisch en de Japaneez vol doodsvrechting, een Arabier een prins uit een sprookje, de Turk is fanatiek en de Balkanbewoner een barbaar. Om dichter bij huis te blijven: een Fries is stug, eigenwijs en nuchter, een Drentheenaar gesloten en een Brabander gul, een Hagenaar is een opsnijer, een Utrechtenaar stijf, een Amsterdammer plat en vol geintjes en een Rotterdammer maakt ruzie, om van alle gunstige eigenschappen der Vaderlandse liederen nog te zwijgen.

DE ARBEIDSKRACHT.

IV

Onder de geleide economie en staats-socialisme, gaat de verkoop van de arbeidskracht als vroeger ongestoord (of gestoord) zijn gang. De concurrentie onderling en de door de staat geleide economie, is verscherpt. De jacht naar winst en baantjes schept een corruptie als nooit tevoren en de moraal, die de arbeiders wijs maakt, dat ze voor de „gemeenschap“ werken, niet mogen staken en verantwoordelijkheid moeten tonen, is huichelachtiger dan ooit. Dat de strijd om hogere lonen en andere verbeteringen inflatie en allerlei andere narigheid voor de arbeidersklasse zou meebrengen, is een ander staaltje van huichelachtigheid.

Wat is inflatie? De verstoring van de bestaande verhoudingen tussen geld en goederen. Doorgaans, doordat de goederenstroom, die in aanmerking komt voor de markt, verminderd is, hetzij door verspilling van goederen in dienst van de oorlog, of door het vernietigen door de oorlog. De verschijnselen, die men met het woord inflatie aanduidt, kwamen zelden in de historie voor, doch werden nu

menigvuldiger. Indien men met dit woord alle prijsstijgingen zou bedoelen, dan zou de inflatie niet van de lucht zijn. Het rekent dus een lawine-achtige vermeerdering van het geld, waarbij de goederen productie onmeetbaar ver achter blijft. Normaal verlaat er geen bankbiljet de circulatie-bank (in Nederland de Nederlandse bank) of er moet een tegenwaarde voor zijn gegeven. Nu is zo'n circulatie-bank geen gigantische opslagplaats. De tegenwaarde bestaat dan doorgaans ook uit papier — soms goud en juwelen. Dit papier echter, (wissels) is een bewijs, door goederen gedekt. Een wissel is een brief, waarin A aanneemt de door B geleverde goederen op een bepaald tijdstip te betalen. De goederen zijn dus reeds in de circulatie, wanneer B voor deze wissel bij de bank geld, d.i. wettig betaalmiddel, in voorschot ontvangt, zodat de verhouding geld: goederen op die manier nooit verstoord kan worden. Deze dingen zijn principieel onder het staatsocialisme of de geleide economie niet gewijzigd. Komt het echter voor, dat de staat voor

oorlogvoering of herstelbetalingen grote bedragen bij de circulatiebank opneemt, waarvoor dan een speciale wet gemaakt wordt om dit toe te staan, dan bedreift de staat als grootste koper de markt met geld, dat niet eerst gedekt is door goederen. De prijzen vliegen de hoogte in en de staat heeft telkens meer geld nodig. Totdat dit tenslotte niets meer waard is. Bij de grote inflatie van 1923 in Midden-Europa kwamen zo gehele gezinnen van hongers om. Het is begrijpelijk, dat het kapitaal zelf allesbehalve gezind is, om tot inflatie gedwongen te worden, want wij merken op, dat dit alles gedwongen handelingen zijn. Enorme geldkapitalen worden door inflatie waardeloos. Er is echter nog nooit een inflatie door loonsverhoging ontstaan. Het dreigen met inflatie, want dat is het, betekent de arbeiders voorbereiden op de strijd om de prijzen, die de staat laat volgen op loonsverhogingen. (Frankrijk.) Wat deze progressieve socialisten echter vrezen, maar wat zij niet openlijk uitspreken is, dat de arbeiders, als zij met hun stakingen succes hebben, tegen de prijsverhoging der regering weer in staking gaan. Dat door al deze stakingen de macht en het vertrouwen in eigen kunnen zullen groeien.

Als nu „Het Vrije Volk“ gaat over

controle op de winsten door staatsorganen, dan kan daar voor de arbeidersklasse niets van terecht komen.

En per slot van rekening is dat dokeren aan de uitwassen van een stelsel, dat zich in het vernietigings-stadium bevindt. Hoeveel arbeid wordt nutteloos verspild, hoeveel aan luxe en weelderigheden, hoeveel arbeid wordt aan de productie onthouden door de staande legers. Nederland b.v. heeft stelig 300.000 man onder de wapenen. Om een idee te krijgen, wat deze onttrekking aan de productie van zoveel jonge gezonde mensen betekent, bedenke men, dat b.v. een nijnwerker ruim 6 ton kolen per dag produceert, dat is in een jaar (300 arbeiders-dagen) 1800 ton. Dan produceren 300.000 arbeiders, die nu als soldaten niets voort brengen, 300.000 x 1800 ton kolen, dit is 40.000.000 ton, tegen ong. f 1.40 per ton maakt f 21.600.000.000.

Natuurlijk moet van dit bedrag het transport, de slijtage van productiemiddelen en lonen worden afgetrokken, en natuurlijk dient deze berekening slechts om een idee te geven van het verlies dat deze onttrekking der arbeidskracht aan de productie met zich meebrengt.

Dat het een enorm verlies betekent, is zeker. En als we nu ook nog in aan-

Techniek en Geest.

Niets is zo fataal voor de revolutie, als de gedachte, dat hij automatisch komen kan. Bakounine rekende op zijn spoedige komst, maar nog kort voor zijn dood bleek, uit hetgeen hij schreef, hoe ontgoocheld hij was. Kropotkine verwachtte de volledige ontvoogding voor het einde der negentiende eeuw en hij dacht, dat de revolutie in Frankrijk zou uitbreken. Al deze hoop werd niet vervuld. De arbeiders hadden minder daadkracht dan men gemeend had, de partijen bleven bij het parlementarisme, de revolutionairen waren niet berekend voor hun taak, maar in ieder geval, wij leven nog steeds in het kapitalisme.

Omdat men de revolutie zo nabij geacht heeft en als onvermijdelijk beschouwde, heeft men zich meer bezig gehouden met de revolutie aan te kondigen dan voor te bereiden. Dit dwaas optimisme had tot gevolg, dat men dacht, dat hetgeen men wenste ook natuurnoodzakelijk komen zou.

Wij zijn getuigen van de prachtigste vorderingen der techniek. De dromen der Alchemisten schijnen in vervulling te gaan. Men geeft aan gummi de hardheid van glas en aan glas de soepelheid van gummi. Maar maakt dit de omvorming der maatschappij tot een zekerheid? De revolutie is geen schepping der technische wetenschap. Tegenover het mechanisme der dingen staat de dialectiek der feiten.

Marx kondigde aan, dat de revolutie het eerst in Engeland zou uitbreken, later meende hij in Duitsland. Het was echter in Rusland, dat een grote sociale omwenteling plaats vond. De ijzeren wil van een groep mensen om de macht te nemen en met alle middelen te behouden speelde een grote rol.

Het industrie-proletariaat bedroeg 7

Men ontmoet zo vaak personen, die uit hun ervaring met enkele mensen maar direct afleiden, dat de kollektiviteit ook zo gunstig of ongunstig zou zijn. Men vergeet daarbij, dat de verschillen individueel zijn en dat, wat men als kenmerken voor bepaalde volkeren en groepen aanziet, algemeen menselijke eigenschappen zijn. Dergelijk gangbare vooroordelen hangen nog als wolven van wanbegrip om ons heen. Men moet altijd van het bijzondere tot het algemene komen. En niet uit een veralgemening het bijzondere verklaren.

Dat wij dit schrijven, komt niet voort uit de behoefte, om de gezagsmoraal van het mozaïsch: „Gij zult niet” van de tien geboden tot het gekkennummer uit te breiden. Maar om ons bewust te maken van de zeer betrekkelijke juistheid van dergelijke generalisaties welke dikwijls tot grote geschiedkundige gebeurtenissen zijn terug te voeren en de sfeer der discussie van zulk soort onnozelheden te zuiveren.

pCt. der bevolking. Het tweede land, dat ook al niet de noodzakelijk geachte voorwaarden voor de revolutie bezat was Spanje, waar minder dan 25 pCt. tot het proletariaat behoorde. Wel waren er duizenden militanten, die bereid waren offers te brengen.

De kans tot omverwerping kan aanwezig zijn, maar niet de wil om deze te volvoeren. Nooit waren de voorwaarden zo gunstig als in Duitsland na de eerste wereldoorlog, maar het gebrek aan inzicht bij de massa en de lafheid der leiders verhinderden een beslissende stap. Van 1929—32 leefden 13 miljoen werk-

lozen der Verenigde Staten in barakken en stierven als ratten, maar waar bleef de revolutie ook na de geweldige beurskrach? Nadat Roosevelt de steunkassen had opgericht gingen de werklozen in hun Fordje naar het stempelkantoor. Tenzij er revolutionair bewustzijn aanwezig is, zullen de arbeiders zich bij slechte toestanden nog niet in de strijd storten. Men moet niet menen, dat de bevrijding der loonslavernij iets is, dat vanzelf komt, want deze is het resultaat van het handelend optreden der arbeiders.

VOOR HET BEHOUD VAN DE KRANT.

Het zal onze lezers bevreemd hebben, dat wij, nu, vrij kort na de actie „Trotz Alledem” alweer van een noodtoestand moeten spreken, waarin de krant verkeert. De zaak is echter, dat na het betalen van een ontstane schuld, per slot is gebleken, dat de inkomsten uit de abonnementsgelden, de onkosten van het drukken en verspreiden van Spartacus niet kunnen dekken.

Indien onze krant, zoals het merendeel der andere periodieken, op een zakelijke basis beruiste, zou dit een reden zijn om de uitgave te staken.

Wij echter houden koppig vast, omdat wij de overtuiging hebben dat Spartacus broodnodig is in de strijd van de arbeidersklasse.

Wij willen en moeten zijn: een wapen in de klassenstrijd! Iedere arbeider, die de strijd wil, moet leren het wapen te hanteren. Hij moet daarom in de aller eerste plaats dit wapen, als zijn eigen beschouwen, voor welks bestaan en doelmatigheid hij verantwoordelijk is.

Niet slechts de redactie van Spartacus, niet slechts de leden van de Spartacusbond voelen zich verantwoordelijk voor het voortbestaan van de krant, neen, iedere lezer, die instemt met datgene wat Spartacus propageert, die de inzichten van Spartacus tot de zijne heeft gemaakt, is medeverantwoordelijk. Het is immers zijn wapen, zijn krant! In zijn dagelijkse strijd tegen de verdomming der arbeiders door de heersende klassen, in zijn conflicten in zijn bedrijf, put hij kracht en steun uit onze krant. Nu de toestand van de arbeidersklasse erger is dan ooit, duizenden levens van jonge arbeiders bedreigd worden, de gehele werkende bevolking van Nederland en ook daarbuiten steeds meer afglijdt naar een bestaansminimum, dat op den duur ondraaglijk wordt, nu mogen we zeker niet verdwijnen!

Geldgebrek mag het einde niet zijn van een strijd-orgaan!

De actie Trotz Alledem heeft ons uit de onmiddellijke nood geholpen. Nu gaat het er echter om, het wekelijks terugkerende tekort te kunnen dekken. In onze vorige krant hebben we daarom, om een regelmatige vrijwillige bijdrage gevraagd. We weten, dat niet alle lezers, die toch

wel wat voor de krant over hebben, zich kunnen verbinden, regelmatig een bedrag af te staan. Wel kan iedere lezer zijn activiteit voor de krant verhogen.

Dat kan hij o.a. doen, door twee abonnementen op Spartacus te nemen. Het tweede nummer kan gratis verspreid worden, dan wel verkocht. Op deze wijze worden onze inkomsten regelmatig verhoogd en de krant op groter schaal gelezen. Dus twee vliegen in één klap.

Voor dat doel verzoeken wij U onderstaand formulier in te vullen en ons zo spoedig mogelijk te doen toekomen.

Werk voor het behoud van de krant, vecht koppig door. Geen enkele tegenslag ontmoedigt ons!

Ondergetekende is bereid direct ingaande een tweede abonnement op het weekblad Spartacus te nemen.

*) Heden stort hij daartoe op postrekening nummer 168797 ten name van Uitgeverij De Vlam voor de eerste maal het verschuldigde voor dit extra-abonnement, dat ingaat per 1 Juli 1947, zijnde over het derde kwartaal f 1.95.

*) Hij verzoekt hiermede als weekabonné hem voor het vervolg twee exemplaren van Spartacus aan te bieden, waarvoor hij dus dertig cent per week zal betalen.

Naam:

Woonplaats:

Adres:

*) Doorhalen wat niet te pas komt.
Aan Adm. Spartacus, Postbus 7046, Amsterdam Zuid 2.

*Werft nieuwe abonne's
voor „Spartacus”*

SPARTACUS

— ORGAAN —

COMMUNISTENBOND „SPARTACUS”

No. 31 Weekblad 2 Augustus '47

WAAR HET OM GAAT!

Nu de oorlog in Indonesië een feit is, is er enige beweging in het progressieve kamp merkbaar. „De Vlam” schrijft gauw een brief aan de regering, verschillende leden van de Partij v.d. Arbeid willen beginselherziening en Ds. Buskes spreekt zelfs van verraad aan eigen beginselen.

Deze lieden, die de hun zo dierbare regering op het kussen hebben gebracht en gehouden, vooral om het tot stand komen van Lingadjatti, wat hadden zij redelijkerwijs, of (er zijn ook Marxisten onder hen) historisch-materialistischer wijs anders kunnen verwachten, dan dat de regering de enig mogelijke weg zou bewandelen, om het kapitaal, in Indonesië belagd, niet verloren te doen gaan? Het „geen betekent, het verder te gebruiken ter uitbuiting van de arbeidskracht der Indonésische bevolking. En deze weg zijn zij gegaan. De „reactie”, de boeman, die er in den beginne al direct op had willen slaan, had op z'n minst genomen een voor het kapitaal roekeloze politiek gevolgd. Die „reactie” belichaamd naar het heet in de anti-revolutionairen, vertegenwoordigt echter niet het eigenlijke groot-kapitaal en nog minder het koloniale kapitaal. Het is vanouds de partij der „kleine luyden” en plattelandsbevolking, die de geest van Oranje en het koningshuis levend moet houden, om geschikte sujetten te kweken, als het op vechten aankomt. Zij zijn dus voor het eigenlijke vuile werk. Maar het sluwe koloniale kapitaal schoof zij voor de

diet aanzienlijk steunen, hetgeen tezamen met de hoeveelheden olie, tin en rijst, welke voor de Nederlanders beschikbaar zullen komen, maakt, dat wij van de Nederlandse lening ten minste weten waar het geld voor gebruikt wordt. Hetgeen meer is dan gezegd kan worden van de laatste lening aan Frankrijk.

Dit „gebaar” van de Wereldbank — praktisch een Amerikaanse onderneming — wordt niet begrijpelijk als men de tot de Nederlanders gerichte woede-uitbarstingen in de Amerikaanse pers zou lezen. Begrijpelijker daarentegen wordt het wel als men weet, dat met het uitbreken der

terlijke band met Nederland.

Oorspronkelijk leek het dus, dat de Amerikaanse regering deze laatste eis der Indonésiers ondersteunde. Heel duidelijk was de politiek der Amerikaanse bourgeoisie gericht op het uiteenslaan der koloniale rijken. Niet alleen tegen Nederland

Uit de inhoud:

1. Het heilige Rusland. (IV)
2. Opnieuw voor het behoud van onze krant.
3. Staking aan de Antwerpse Haven

7e Jaargang No. 32

US

SPARTACUS

Red. en Adm.:
bus 7046 te Amsterdam-Zuid II.
p. kw. f 1.95 bij vooruitbet. Uitg.
„Vlam”, postgiro 168797 te A'dam

zich kort na de oorlog. In aller leest nog hoe de Amerikaanse ook invloed probeerde uit te Brits-Indië. Ook daar probeerde Amerikaanse regering de bemiddelen tussen de diverse belangen, maar zodanig, dat de Engelse vrijwel volledig uitgeschakeld

band willen wij er ook op wijzen. Amerika geheel tegen de oorsprong afpraak in, de verschillende en bijeen roept om een vredesplan Japan op te stellen. Zoals de oorspronkelijke bedoeling, de Vier eerst de buit zouden

nderde houding van Amerika verre Oosten hangt samen met de politiek van Amerika jegens Blijkbaar ziet de Amerikaanse dat de tegenstellingen niet „vredelievende” weg kunnen gelost. De oorlogszuchtige Trude financiering van deze „doet plan-Marshall spreken duidelijk

voeren in deze tijd betekent de eerste plaats voorbereiding tot ren. Dit laatste is echter pas als de gehele industriële productie aanstaande gevecht is afgeometingelingspolitiek, die Amerika Rusland voert, houdt echter in een blokvorming in het Westen, in het Oosten.

dat Amerika de Japanse indier wil ontwikkelen, maar ook, de dagen geleden nogmaals heeft

den gesteld indien Nederland en Indonesië tot overeenstemming kunnen komen. Amerika, dat zoals een derer dagen in de kranten was te lezen, geschrokken was van de communistische invloeden in Indonesië, kan voor zijn oorlogvoering geen Indonesië gebruiken, dat als een „stokebrand” in Zuid Oost-Azië werkt. Vandaar zijn wens, dat Nederland toezicht houdt en tevens, met het oog op de aanstaande voor de oorlogvoering afgestemde industrialisatie, dat de olievelen niet worden vernietigd. De Volkskrant van 30 Juli berichtte — het moge slechts als illustratie dienen — dat de Amerikaanse regering de